

CHƯƠNG CHÍN

SINH NHẬT MƯỜI BẢY CHỦ TỔ TRÙNG PHÙNG

Chưa có ngày nào Trần Quốc Anh bận rộn như ngày này. Và cũng chưa có ngày nào Hùng Phong náo nức bằng ngày này.

Bởi vì hôm nay là ngày sinh nhật thứ 17 của Hùng Phong, cũng là ngày Trần Quốc Anh sẽ trao bảo kiếm cho cháu trước bàn thờ tổ.

Hôm nay Hùng Phong sẽ phải long trọng tuyên thệ suốt đời hành sự đúng con người gương mẫu như những điều kiện tổ sư họ Trần khi sáng lập đường kiếm gia truyền đã bắt buộc con cháu phải tuân theo.

Bởi thế ngày này là ngày trọng đại của Hùng Phong, mà cũng là ngày vui mừng và bận rộn nhất của Trần Quốc Anh.

Trần gia trang có một buổi tiệc khoảng đái tất cả nam phụ lão ấu trong trang. Ngoài ra hai người khách sẽ tới chung vui là vị nghĩa huynh của Trần Quốc Anh, Nguyễn Trường Hân và nho sĩ dưới trướng ông ta là Lê Long Quang.

Hùng Phong chạy lăng xăng giúp chú chỉ huy gia nhân bày

biện trang viện. Bàn thờ tổ ngay sảnh đường hương đốt nghi ngút từ sáng sớm. Trước bàn thờ tổ có trái tằm thắm to. Một thanh trường kiếm với một cây cung bằng đồng và một bộ áo quần kỵ mã màu đen được đặt trên bàn nhỏ trước bàn thờ.

Trước sân nhà có ba bàn dài trang hoàng với những lọ hoa tươi. Mỗi bàn đặt hai hàng ghế ngồi. Ngoài ra còn có thêm hai bàn dài không ghế, phòng khi số người tham dự đến quá nhiều, không đủ chỗ ngồi họ phải ăn đứng.

Bấy giờ đã quá Ngọ, mọi việc gần như hoàn tất, Quốc Anh nóng ruột vì chưa thấy Nguyễn Trường Hân và Lê tiên sinh đến nên bảo Hùng Phong :

- Cháu đi tìm Văn Nhất, bảo chú ta đi đón khách coi. Sao giờ này chưa thấy ai tới ?

Hùng Phong vâng dạ chạy đi, nhưng vụt quay trở lại ngay nói :

- Chú để cháu đi đón chú Hân và Lê tiên sinh nhé ? Văn Nhất đang coi gia nhân thui bò và quay heo ở sân sau, không thể bỏ đi vì sợ họ sợ ý để lửa cháy loạn gây hỏa hoạn.

Trần Quốc Anh nghe Hùng Phong đòi đi đón khách tỏ ý ngần ngại không muốn. Từ ngày chàng đem thằng cháu quý về gia trang thì không không cho phép cháu ra khỏi địa phận nửa bước, vì Hùng Phong vốn là tội phạm đào tẩu của triều đình.

Mấy lúc sau này trong nước rất ư lộn xộn. Hồ Hán Thương được cha nhường ngôi, nhưng quyền hành Hồ Quý Ly nắm giữ. Giặc giã nổi lên khắp nơi, khiến cha con họ Hồ rất cay cú, ra lệnh tầm bắt những nhà trí sĩ mà lão Hồ nghi là mầm móng nổi

dậy trong nhân gian.

Dĩ nhiên bọn Hồ cũng lưu ý đến Trần gia Trang, nhưng nhờ địa thế xa xôi hiểm trở, nên triều đình Hồ chưa dám động vọng. Và lại, tuy biết Trần Quốc Anh là em ruột của Trần Khát Chân, kẻ chống đối mình năm xưa, song cha con họ Hồ cũng không cho là trọng, vì Quốc Anh không công khai chống triều đại mới. Thành ra trước cha con họ Hồ, Trần Quốc Anh chỉ là kẻ sĩ nông nông...

Nằm trong những bức thành bằng núi đá, Trần gia trang vẫn trầm lặng như một chỗ ẩn cư, mà không ai nghe thấy gì bên trong. Một phần Trần Quốc Anh cũng giữ hết sức bí mật hoạt động trong trang. Ngay cả công tử Hùng Phong, con trai duy nhất của thượng tướng Trần Khát Chân về nương náu nhà chú đã hai năm, mà dân chúng quanh vùng không ai hay biết.

Tuy địa phận Trần gia trang có rộng lớn, nhưng chàng kỳ mã trẻ tuổi họ Trần vẫn thấy chưa đủ không gian cho mình với ngựa ruổi giông... Hùng Phong ao ước có ngày chú cho đi xa, song vẫn bị nghiêm cấm.

Hôm nay một lần nữa, Hùng Phong xin phép chú ra khỏi địa phận Trần gia trang. Quốc Anh vì đang cùng Vương tam tiên sinh bày treo các tấm liễn nơi đại sảnh, nên không rảnh ra ngoài đón nghĩa huynh, đành để Hùng Phong đi thay. Dù vậy chàng vẫn không an tâm, căn dặn :

- Cháu không được đi quá xa địa phận mình.
- Vâng ! Đón chú Hân hướng Tây hờ chú ?
- Hướng Tây ta đã cho Chương Nhị đi rồi. Dường như

nghĩa huynh ta từ Thanh Hoá đến, chứ không phải từ Mật khu. Có lẽ vì vậy mà có sự chậm trễ. Cháu ra cửa Nam đón thử xem.

- Thưa vâng !

Sau tiếng « vâng » thì Hùng Phong đã chạy vút như cái bóng, biến mất. Quốc Anh lắc lắc đầu. Vương tam tiên sinh nói :

- Công tử đã thành nhân rồi, không khác gì con chim được sổ lồng.

Quốc Anh cười nhỏ, vẻ mặt đầy thỏa mãn.

Phóng ra khỏi nhà, Hùng Phong gặp ngay Thiện Tâm vừa xuống ngựa. Hùng Phong chạy tới hỏi :

- Thiện tâm còn dùng ngựa nữa không ? Cho tôi mượn được chứ ?

- Tráng sĩ sai tôi ra ruộng đã xong việc rồi. Công tử cần con ngựa này, xin tự tiện. Tôi chỉ sợ nó chạy không giỏi như con Phi Vân của công tử. Hay để tôi đến chuồng đổi ngựa của công tử đem đến đây ?

Ngựa của Hùng Phong và Quốc Anh là giống ngựa quý, cao lớn, hùng dũng, có sức bền bỉ. Còn ngựa Thiện Tâm đang cỡi là ngựa thường, dành cho gia nhân trong trang trong những lúc cần đi xa.

Hùng Phong ngần ngừ, nửa muốn đến chuồng ngựa lấy ngựa của mình, nửa phần sợ mất thì giờ. Cuối cùng nhảy lên yên ngựa của Thiện Tâm phóng đi, vừa quay đầu nói :

- Tôi xài tạm con ngựa này vậy.

Thiên Tâm ngó ngán nhìn theo, môi điểm nụ cười.

* * *

Cửa nam của Trần gia trang tạo thành bởi khoảng trống do hai dãy núi đá chụm đầu vào nhau, chừa lối đi vào hình một cái ổ tò vò. Nơi đó có trảng đình đứng gác ẩn mặt phía trong.

Thường ngày Hùng Phong hay ruỗi ngựa rong chơi, nên bọn trảng đình không lạ gì khi trông thấy công tử.

Hôm nay chúng ngạc nhiên không ít khi thấy vị công tử phóng ngựa phon phon ra khỏi địa phận Trần gia trang, điều mà chúng không hề thấy từ khi công tử về đây. Hai ba tên trảng đình cùng thắc mắc nên chạy ra khỏi chỗ ẩn nhìn theo.

Hùng Phong thấy bọn họ chạy ủa ra trông theo mình, trong bụng tức cười. Tự nhủ :

« - Chú Quốc Anh quá cẩn thận, bấy lâu nay không mình cho ra ngoài, chẳng khác gì bị tù. Bữa nay ta phóng ngựa ra ngoài, bọn này lấy làm lạ là phải ! Chuyến này thừa dịp đi đón chú Hân, ta cũng nên rong chơi một chút cho biết thắng cảnh hướng này... ».

Ngựa sai đều trên con đường lỏm chỏm đá. Mặt Nam núi cao sừng sững, phong cảnh hùng vĩ. Con đường mỗi lúc một xuống dốc và bớt lồi lõm, nên ngựa đi nhanh được một chút. Khoảng đường này vắng teo, chẳng thấy bóng người. Mặt trời chênh chếch trên đỉnh núi. Nắng đã bớt gay gắt.

Giờ này sắp đến giờ Thân, giờ bái tổ, mà không nghe tiếng

vó ngựa hay hình bóng của vị nghĩa huynh của chú, Hùng Phong định quay trở về, chợt trông thấy giòng sông nhỏ. Hai bên bờ sông uốn khúc có những cảnh thùy dương la đà rũ xuống mặt nước trông thật nên thơ. Nước ở đây trong veo, nhìn thấy rong rêu và đàn cá lội nhõn nhõn ...

Bờ bên này sát núi, không có dân cư. Bờ bên kia, sau rặng thùy dương, có lơ xơ vài mái nhà, nhưng không thấy bóng người !

Vùng này địa thế hiểm trở, dân cư thưa thớt, chứ không như miệt chợ Bờ, hoặc dọc theo giòng Đà giang, nhà cửa lúp xúp.

Hùng Phong nhủ thầm :

«- Phong cảnh nơi đây thật đẹp. Sau này ta phải xin chú đi chơi vùng này cho biết. Bữa nay đành phải trở về, kéo chú trông chờ. »

Ngựa đã quay đầu về lối cũ. Bỗng nhiên Hùng Phong nghe tiếng động nhỏ nơi lùm lau sậy gần đó. Tiếp theo tiếng động là tiếng người rên khẽ « ư. ử »

Lấy làm ngạc nhiên, Hùng phong xuống ngựa chạy nhanh tới chỗ phát ra tiếng động, vạch lá nhìn vào... bỗng vô cùng kinh hãi....

Một người nằm úp mặt xuống đất, đầu tóc lem luốc nước bùn, áo quần tả tơi lộ cả da thịt trầy trụa rướm máu. Hai tay người ấy bươn tới trước như muốn tiến về hướng mé sông, miệng lẩm nhẩm nói những lời gì không nghe rõ.

Hùng Phong cúi xuống sát mặt người ấy hỏi :

- Người cần điều chi ? Tôi xin giúp cho.

Người kia nghe tiếng nói cố ngóc đầu lên, nhưng có lẽ không đủ sức nên ngã trở xuống.

Hùng Phong thấy thế đưa tay định đỡ người ấy, bỗng nhiên nghe nói :

- Làm ơn cho miếng nước uống. Tôi khát quá !

Hùng Phong chợt hiểu người ấy cố trường xuống sông để tìm nước. Không chần chừ, chàng chạy đến mé sông, bỗng nhớ là không có gì để múc nước, nên đứng nhìn dáo dạt...

Đôi mắt chàng vụt sáng rực lên khi trông thấy trên bờ gần chỗ người kia nằm có một mẻ dừa khô, liền chạy tới lượm lên múc nước đem đến cho người kia.

Một tay cầm mẻ nước, một tay luồn vào cổ người kia để nhắc lên. Hùng Phong với sức vóc trai trẻ dũng mãnh, nhắc người kia thật nhẹ nhàng, không phải dùng sức. Vừa đưa mẻ nước kề vào miệng người lạ, chàng bỗng giật mình kêu lên :

- Ông ! Ông ...là Lý Dân ?

- ...

Không nghe trả lời, Hùng Phong bình tĩnh cho ông ta uống nước, rồi bỗng ông ta đặt nằm trên bờ, mắt chăm chú nhìn ông ta...Bỗng chàng mừng rỡ kêu không ra tiếng :

- Lý Dân ! Lý Dân đây mà ! Đúng thật là người tứ giả trung thành của ta ! Nhưng tại sao ông không nhận ra ta? Sao mình mảy mặt mày ông ta sùng vù thế này ? Nếu không nhờ cái thọ

nơi cầm và mớ tóc bạc lơ thơ có lẽ ta không nhận ra ông ta ! ».

Người kia từ từ mở mắt ra, thều thào nói :

- Ai ...làm ơn cho tôi hỏi thăm...
- Ông là Lý Dân phải không ? Ông không nhận ra tôi sao ?

Nghe chàng thanh niên lạ gọi đúng tên mình, Lý Dân ngạc nhiên, đưa mắt lò dò nhìn người ấy, song vẫn không nhận ra là ai ?

Hùng Phong nghẹn ngào nói :

- Ông thật không nhận ra cháu sao ? Cháu là Hùng Phong đây ! Ông có phải là Lý Dân không ?

Cái tên Hùng Phong vừa phát ra, y như có sức mạnh vô hình khiến một người đang ngất ngư kiệt sức bỗng ngồi bật dậy như con người mạnh khỏe. Và khi nhận ra chàng thanh niên trẻ đẹp trước mắt là chủ mình, Lý Dân ôm chầm chủ, khóc sụt sướt.

Hùng Phong cảm động, dìu người tứ già đứng lên, dịu dàng hỏi :

- Vì sao ông ra nông nỗi này ? Ai đã hãm hại ông thế thâm như thế ?

Lý Dân không trả lời, hai tay chấp lại, ngược mặt lên trời tạ ơn, qua tiếng khóc :

- Cảm tạ Trời Đất đã cứu công tử tôi tai qua nạn khỏi và cho tôi còn gặp lại chủ trước khi lìa đời.

- Vì sao hai năm qua ông không trở lại Trần gia trang ? Ngày nào tôi cũng mong đợi ông !

Lý Dân nín khóc, hỏi giọng ngạc nhiên :

- Ủa, hoá ra công tử đã tìm gặp tráng sĩ ?
- Phải ! Tôi về Trần gia trang đã hơn một năm qua rồi.
- Trời ơi ! Vậy mà tôi cứ lang thang đi tìm công tử !
- Chú tôi đã căn dặn ông thỉnh thoảng phải trở về Trần gia trang để biết tin tức. Phải ông vâng lời chú thì đâu phải khổ sở thế này ?

Tiểu chủ bây giờ không còn là tiểu chủ nữa, từ hình hài, ngôn ngữ, giọng nói... đều biến đổi ! Lý Dân cảm nghe sợ hãi, cúi mặt lặng thinh. Hùng Phong dìu người tở già của mình bước tới ngồi tựa lưng nơi tảng đá bên đường, rồi hỏi bằng một giọng xót xa :

- Vì sao ông chết ngất bên đường ? Kẻ nào hành hạ ông chẳng ?

Lý Dân rung rung nước mắt, đáp :

- Tôi bị bệnh phù từ nửa năm qua. Sợ không biết ngày nào chết nên lặn lội trở về Trần gia trang để hỏi thăm tin tức công tử lần sau cùng. Phần tôi đau nặng, phần tôi sợ chết giữa đường nên đi ngày đêm không dám nghỉ. Bữa nay đuối sức không lết tới được nữa, đành nằm đó chờ tử thần. Ngờ đâu Trời Đất còn thương cho tôi được gặp công tử trước khi lìa đời.

Cạn tỏ nỗi lòng Lý Dân mệt ngất, mắt lơ òr... Hùng Phong

rờ trán người tở già của mình thấy nóng hâm hấp, trong lòng lo lắng nghĩ :

« -Ta cần đưa Lý Dân về Trần gia trang gấp để chú kịp thời cứu chữa. Chắc không đến đỗi phải chết ! »

Vừa nghĩ Hùng Phong vừa cởi áo của mình mặc cho Lý Dân, rồi đỡ ông ta đặt ngồi trên yên ngựa. Còn chàng đi bộ dắt ngựa tiến tới...

Đường trở lại mỗi lúc một lên dốc. Hùng Phong hì hục kéo ngựa đi, mồ hôi nhuể nhại, chân đau nhói vì đường lỏm chỏm đá.

Bỗng nhiên trước mắt chàng một đoàn kỵ mã phóng nhanh tới... cát bụi mịt trời.

Hùng Phong vừa kịp nhận ra họ là ai, Chương Nhị trong bọn đã trông thấy vị công tử của mình chỉ còn áo lót, mặt mày lem luốc mồ hôi, tay dắt ngựa có chỡ một người, thì thất kinh phóng xuống ngựa, hỏi :

- Công tử có sao không ?

- Tôi không có chuyện gì đâu ! Làm ơn đưa dùm lão bộc của tôi về nhà cho gấp.

Chương Nhị trao dây cương cho Hùng Phong và nói :

- Công tử lấy ngựa tôi về ngay đi, kéo tráng sĩ trông đợi. Nguyễn tướng công và Lê tiên sinh đã đến lâu rồi. Mọi người đã tè tịu đông đủ chờ đợi công tử trở về làm lễ.

Hùng Phong nghe nói khách và chú đang chờ đợi mình, vội

vàng ra roi cho ngựa chạy như bay. Khi ngựa vút qua cửa ra vào của Trần gia trang, bọn tráng đinh nhận ra là tiểu chủ trở về nhưng mình trần không áo, chúng ngỡ ngẩn nhìn theo.

Hùng Phong cười thâm :

« - Bọn tráng đinh bữa nay chẳng rõ ta làm trò gì ? »

Ngựa vào đến sân chàng thấy người người chen chúc đứng trước nhà thành hàng, Nguyễn Trường Hân, Lê tiên sinh và Vương tam đều đứng chờ mình trước cửa trang viện, lòng ái ngại không dám đi thẳng vào. Chàng lên ra ngõ sau, leo lên lầu về phòng riêng lau rửa, mặc áo quần chỉnh tề.

Khi Hùng Phong vừa lú mặt đến đại sảnh đã trông thấy Chương nhị đang nói chuyện với chú, trong dạ bốt lo, vì nghĩ chú đã biết nguyên nhân mình về trễ, chắc không đến nổi la rầy.

Dù vậy Hùng Phong cũng sợ chú trách nên rón rén đến chào hỏi Nguyễn trường Hân với Lê tiên sinh.

Nguyễn Trường Hân tươi cười vỗ vai Hùng Phong nói :

- Chưa nhận kiếm báu mà đã hành hiệp cứu người. Cháu thật đáng mặt anh hùng !

Hùng Phong đỏ mặt đáp nhỏ :

- Cháu đi đón chú, lại gặp lão bộc chết ngất bên đường nên mang về, chớ nào có hành hiệp gì đâu ?

Nguyễn trường Hân cười ha hả :

- Cứu người trường hợp nào cũng đáng mặt anh hùng. Chú khen thật đấy !

Trần Quốc Anh đã đứng sau lưng Hùng Phong từ bao giờ, rí nhỏ vào tai cháu :

- Ta chờ cháu đến sốt ruột. May mà cháu trở về, lại cứu được Lý Dân !

Bấy giờ ngoại trừ trẻ con thì đứng lại ngoài sân, người lớn đều lần lượt đi vào đại sảnh. Họ là dân chúng sống trong địa phận Trần gia trang, được mời đến dự sinh nhật 17 của vị công tử họ Trần và cũng là ngày công tử nhận lãnh bảo kiếm mang danh vị hiệp sĩ.

Số khách trong địa phận Trần gia trang khá đông, đứng chật ních cả sảnh đường. Trần Quốc Anh đưa mắt ra hiệu cho Hùng Phong theo mình đến bàn thờ tổ. Nguyễn Trường Hân cũng bước theo.

Trong phòng im phăng phắc, không nghe tiếng gì ngoài hơi thở của mọi người. Hùng Phong chợt nghe chấn động tâm thần khi theo chân chú đến trước bàn thờ và có cảm tưởng như linh hồn của tổ tiên đã quyện vào hương khói để chứng kiến lời tuyên thệ của mình. Lòng kính sợ khiến chàng rợn tóc gáy.

Trần Quốc Anh và Nguyễn Trường Hân đồng đột nhang khấn vái. Hùng Phong quỳ nơi đó chờ đợi...

Bỗng nhiên Trần Quốc Anh khấn to lên cho mọi người cùng nghe :

- Xin linh hồn của tổ tiên chứng giám lời tuyên thệ của hậu bối Trần Hùng Phong nay đã học xong kiếm pháp gia truyền và cũng là ngày nhận lãnh báu kiếm của giòng họ.

Sau lời khẩn, Trần Quốc Anh bước thụt lùi về chiếc bàn con, lấy thanh kiếm đặt lên vai của Hùng Phong, trong khi Nguyễn Trường Hân lấy áo kỵ mã khoác lên vai bên kia.

Bấy giờ mọi người trong sảnh đường gần như nín thở để nghe một giọng nói trẻ và đậm âm phát ra :

- Kẻ hậu bối Trần Hùng Phong xin tuyên thệ suốt đời làm đúng theo qui luật của tổ tiên :

« Hành sự minh bạch, đúng bậc chính nhân quân tử.

« Trừ gian, diệt bạo, giúp kẻ yếu thế, giúp người nghèo khổ.

« Phò trợ minh quân, thương dân, yêu nước.

Lời tuyên thệ vừa dứt. Hùng Phong đứng lên nhận báu kiếm và y phục kỵ mã trên tay chú và Nguyễn Trường Hân. Trong phòng tiếng hoan hô ầm ỉ. Hùng Phong nói giọng cảm xúc :

- Cháu thành tài thành nhân là nhờ hai chú. Vậy cháu xin lạy tạ ơn.

Dứt lời Hùng Phong quỳ xuống lạy Trần Quốc Anh và Nguyễn Trường Hân. Vị chủ tướng của Mật khu nhìn mặt, bảo :

- Ta có phải là sư phụ của cháu đâu mà cũng được nhận lạy tạ ơn ?

- Cháu học ở chú rất nhiều thời gian ở Mật khu. Cháu thành nhân là nhờ hai chú.

Trần quốc Anh nghe cháu mình nói thật khôn ngoan, biết tình biết nghĩa, trong lòng lấy làm khoan khoái, cười cười nói

với nghĩa huynh :

- Anh không là sư phụ của Hùng Phong, mà là nghĩa huynh của sư phụ, địa vị cao hơn sư phụ một bậc, đáng được bái lạy.

Nguyễn Trường Hân là người tính tình khoáng đạt, cười ha hả, để mặc cho Hùng Phong khấu đầu lạy mình.

Bấy giờ cuộc lễ đã trọn. Trần Quốc Anh cao giọng mời mọi người ra sân dùng tiệc.

Hùng Phong mặt mày hớn hỡ, mặc vội y phục kỳ mã, hong đeo báu kiếm. Trông chàng hiên ngang tuấn tú như một vị hoàng tử ra trận...

Hình ảnh của cháu làm Quốc Anh nhớ lại khi xưa gia huynh đậu võ trạng, được vua ban cho áo giáp, gươm báu, đai ngọc... với chức chưởng và quyền hành. Vinh dự biết bao !

Nguyễn Trường Hân cũng nhớ ngày mình đậu võ trạng cách đây 10 năm. Hồi ấy cha mẹ chàng còn sống, hồi ấy triều đình chưa điên đảo, đất nước chưa loạn lạc, dân tình không đói khổ... Chàng vụt thở dài, nói với nghĩa đệ :

- Phải chi gặp được minh quân, mình cho Hùng Phong thi võ trạng, chắc được giải nguyên.

Trần Quốc Anh gục gật đầu :

- Tiếc cho nó lớn lên nhậm vào lúc gian thần nắm quyền, chớ không thì với cái khả năng văn võ của nó, có thể chiếm giải cả hai.

- Trò giỏi là nhờ tài năng xuất chúng của sư phụ !

Quốc Anh phì cười. Nguyễn Trường Hân nghiêm giọng nói :

- Huynh nói thật đấy. Tài hoa như hiền đệ mà đào luyện học trò dù cho thặng ngọc cũng nên danh, huống hồ một đũa trẻ thông minh lỗi lạc như Hùng phong !

Hùng Phong nghe hai chú khen mình, mặt đỏ ửng đi lùi phía sau. Quốc Anh biết cháu e thẹn. Chính chàng thân thiết với Nguyễn Trường Hân và thừa biết nghĩa huynh rất ngưỡng mộ tài năng mình, song mỗi lần nghe lời khen tặng chàng vẫn không giữ được tự nhiên, vội vàng nói lảng :

- Từ khi Hồ Hán Thương lên ngôi, trong nước loạn lạc càng thêm. Các nhà chí sĩ bị thảm sát và mất tích càng nhiều. Bọn Hồ quả thật không nghĩ gì đến tình đồng loại !

Nguyễn Trường Hân nghe bạn nhắc đến thời cuộc, thở dài :

- Bồn phận của chúng ta còn nhiều, mà điều cấp bách là chặn đứng hành động vô nhân của chúng đối với các bậc trí giả.

Trần Quốc Anh bỗng nói bằng một giọng thoả mãn :

- Hùng Phong nay đã thành nhân, em có thể giao Trần gia trang cho nó cai quản. Từ đây em có thể sát cánh với hiền huynh nơi chiến trường để phục hưng tổ quốc.

Câu nói của Trần Quốc Anh làm cho Nguyễn Trường Hân cảm động suýt rơi nước mắt. Chàng là một dũng tướng, ít khi để tâm hồn ủy mị. Nay là lần thứ nhất trong đời, chàng cảm động rung rung...

Chàng vốn biết nghĩa đệ là một kẻ sĩ có phẩm chất cao quý,

yêu chuộng tự do, thấy triều đại nhà Trần suy vi, hết cơ cứu vãn nên không chịu ra làm quan, về ở ẩn, để gìn lấy tiết sạch giá trong. Mà nay nghĩa đệ tự nguyện hy sinh cuộc đời cho công cuộc phục hưng của tổ quốc, giữa lúc tình hình chiến sự nan nguy...

Một người như nghĩa đệ chàng quả thật có một không hai trên đời ! « Khi thái bình không màn danh lợi, khi quốc gia nguy biến không bỏ trốn trách nhiệm ! »

Nghẹn ngào một lúc, Nguyễn Trường Hân vụt tươi cười nắm tay Quốc Anh kéo đi, nói :

- Có hiền đệ bên anh thì chắc chắn cuộc phục hưng tổ quốc sẽ thành công trong một ngày gần đây. Một kẻ dũng như anh rất cần con người tài trí như hiền đệ để điều binh khiển tướng.

Chàng cười cười tiếp :

- Anh tuy không là Lưu Bị, nhưng anh rất cần một Gia Cát Lượng như hiền đệ.

Cả hai vừa đi vừa trò chuyện. Lê tiên sinh này giờ đi lẻo đẻo phía sau, vụt xen vào :

- Tiểu sinh không ngờ người trong địa phận Trần gia trang đông đảo đến thế. Tráng sĩ tạo cho họ cơm no áo ấm, thật còn hơn một bậc minh vương.

Bấy giờ cả ba đã vào ngồi bàn tiệc. Trần Quốc Anh nghiêm giọng nói :

- Tiên sinh đừng nói vậy ! Tôi rất sợ bị ghép vào danh vị hay uy quyền, dù cho chỉ một lời so sánh.

Bỗng nhiên Hùng Phong từ xa chạy tới, nét mặt tái mét :

- Thừa chú ! Thiện Tâm vừa cho cháu biết bệnh tình Lý Dân đáng lo. Mời chú đi chẩn bệnh ông ta gấp.

Trần Quốc Anh đứng lên khỏi bàn tiệc và bảo nhỏ Hùng Phong :

- Cháu hãy thay ta mời mọi người vào tiệc !

Chàng quay sang Nguyễn Trường Hân nói :

- Em xin lỗi hiền huynh và Lê tiên sinh. Em phải vắng mặt một lúc.

Nguyễn Trường Hân cười bảo :

- Hiền đệ yên lòng lo bốn phận của lương y. Anh sẽ thay hiền đệ mời tiệc mọi người.

- Cám ơn huynh.

Không chần chừ Quốc Anh bươn bả chạy đi. Nguyễn Trường Hân nhìn theo với ánh mắt vừa thương mến, vừa kính phục. Chàng đâu có lạ gì tài cứu người trị bệnh của nghĩa đệ ? Binh sĩ của chàng khi lâm bệnh ngặt nghèo đều nhờ Tiêu Dao tráng sĩ chữa trị. Trần gia trang từ già trẻ bé lớn ai đau yếu đều được chủ nhân chăm sóc. Cho nên đối với họ, Tiêu Dao tráng sĩ sánh bằng một vị thần linh !

Trần quốc Anh đi rồi Nguyễn trường Hân lớn tiếng mời mọi người :

- Vì Tiêu Dao tráng sĩ phải đi thăm một bệnh nhân khẩn cấp nên vắng mặt trong chốc lát. Tôi xin thay mặt nghĩa đệ tôi

kính mời quý vị vào tiệc để ăn mừng sinh nhật của Trần công tử.

Hùng Phong chấp tay xá chào mọi người và nói : « kính mời ».

Rượu thịt hoa quả thức ăn ... bày đầy cả trên bàn tiệc. Mọi người tung bừng ăn uống. Hai dãy bàn kia do Văn Nhất và Chương nhị tiếp đãi. Bàn giữa do Hùng Phong và Nguyễn Trường Hân tiếp đãi.

Nguyễn Trường Hân tử lượng rất mạnh nên không uống rượu từng cốc nhỏ. Cũng may Quốc Anh biết rõ nghĩa huynh của mình nên căn dặn gia nhân bày một cốc to để rót rượu cho chàng. Tuy vậy Hùng Phong rót rượu cũng không kịp, liền nói :

- Chú uống rượu tài quá ! Cháu phục chú sát đất ! Phụ thân cháu cũng là người có tử lượng cao, nhưng chắc thua chú !

Nguyễn Trường Hân cười hề hề :

- Cái tài ăn uống thì cháu đừng nên phục. Hãy để tâm phục ông chú sư phụ tài hoa siêu việt đó của cháu. Trong đời ta, ta chỉ phục người em kết nghĩa của ta thôi.

Lê tiên sinh nói :

- Công tử thật may mắn, được thọ giáo hết cái tinh hoa của tráng sĩ.

Hùng Phong lắc đầu :

- Cháu chỉ học được ít văn, ít võ, nơi chú. Chớ làm gì học hết cái tài « cầm kỳ thi họa » của chú ấy đâu ?

Ngừng một lúc Hùng Phong nói tiếp sau tiếng thở ra:

- Tài hoa của chú thật vô tận. Cháu khó thể lãnh hội được hết. Cháu chỉ mong học thêm một ít y học để phòng thân và cũng để cứu người.

Nguyễn Trường Hân an ủi :

- Cháu còn trẻ, thời gian còn dài để học hỏi thêm ở sư phụ.
- Cháu cũng mong được như vậy.

Lúc ấy Trần Quốc Anh và Vương tam từ dãy nhà gia nhân đi đến . Hùng Phong mừng quýnh chạy tới bên chú hỏi thăm bệnh tình của Lý Dân. Quốc Anh bước nhanh tới chỗ ngồi của mình bên cạnh nghĩa huynh, cười nói với Hùng Phong :

- Lý Dân bị sốt nặng nên lên cơn mê sảng. Ta đã cho ông ấy uống thuốc , nửa giờ sau sẽ từ từ hạ nhiệt. Không có gì đáng lo ! Còn bệnh phù là bệnh cần chữa trị lâu dài, nhưng cũng không là bệnh làm chết người. Cháu hãy yên tâm !

Nguyễn Trường Hân nâng chén rượu lên nói :

- Chúng ta uống rượu mừng có một vị lương y giỏi.

Lê tiên sinh và Vương tam đồng nâng ly nói lời khâm phục Trần Quốc Anh. Quốc Anh lại nghe mọi người ca tụng mình, rượu chưa uống mà mặt đã ửng đỏ. Nguyễn trường Hân không bỏ dịp trêu chọc nghĩa đệ mình, thêm vào một câu :

- Chén rượu này anh uống để thêm một lần nữa tỏ lòng khâm phục hiền đệ, ngoài cái tài « văn võ song toàn, cầm kỳ thi họa trác tuyệt », còn là người « kinh bang tế thế », lại còn là một « lương y giỏi ». Bao nhiêu tinh hoa của trời đất đều tụ cả về cho hiền đệ. Thật là một sự bất công của Tạo Hóa ! Nói vậy chớ

hiền đệ đừng sợ ở đây ai ghen ghét tài trí mình. Trái lại anh tin mọi người đều ngưỡng mộ hiền đệ. Phải chi anh là giai nhân, anh nhất quyết trọn đời nâng khăn sửa túi cho đáng tài ba như hiền đệ.

Đôi với Nguyễn Trường Hân, Quốc Anh không tỏ lời khách sáo khiêm nhường nên không biết nói sao, bèn bung chén rượu nốc một hơi cạn sạch.

Mặt chàng đỏ bừng bừng vì rượu, mà cũng vì nghe Nguyễn Trường Hân nhắc đến hai tiếng « giai nhân ».

Từ hai năm qua chàng tới lui nhiều lần với thượng thư Hoàng Giáp để thu lượm tin tức của triều Hồ.

Mỗi lần chàng đến nhà Hoàng thượng thư, chàng được tiểu thư và cha đón tiếp thật niềm nở thân tình.

Tuy nàng không tỏ ra, song chàng nghĩ : « Nếu chàng nhờ mai mối ngỏ lời cầu hôn, chắc nàng sẽ bằng lòng và Hoàng thượng thư cũng không từ chối. ».

Tình yêu đến trong đời chàng thật nhẹ nhàng. Đẹp như áng mây lơ lửng trôi giữa nền trời xanh biếc...

Thật là kỳ diệu ! Thật là nhiệm mầu ! Ái tình như một liều thuốc trường sinh, có thể làm cho con người trở nên bất tử !

Từ khi biết yêu, Quốc Anh có cảm tưởng như các luồng máu trong người rần rật chảy, nhựa sống như căng phồng ra. Chàng chưa ăn đã có cảm tưởng như no, chưa ngủ đã nghe tâm hồn sáng khoái.

Tuyệt diệu nhất là giây phút tưởng nhớ đến người tình, hồn

lâng lâng như sống trong thế giới mộng ảo, nguồn thơ lai láng thêm, nét họa như có linh hồn, cung đàn càng trở nên thiết tha tình tứ...

Chính vì được sống trong những giây phút kỳ diệu của ái tình, nên chàng muốn kéo dài ngày tháng tương tư của chàng được chín muồi, nỗi thương nhớ càng sâu đậm hơn.

Đó là lý do chàng chưa vội nghĩ đến việc hôn nhân.

Vả lại Hoàng thượng thư vẫn còn đóng vai trò ông câu, còn nàng là con mồi để nhữ cha con già Hồ, thì cho dù cả hai yêu nhau chàng cũng phải đặt nợ nước trước nợ tình.

Chàng rất vui và rất thoả mãn với hoàn cảnh hiện tại. Chỉ cần trông thấy ánh mắt của nàng ngời lên mỗi khi chàng đến, là chàng có thể sống nhiều ngày sau đó trong hạnh phúc tuyệt vời.

Có nhiều đêm chàng ngồi hàng giờ ngắm bức họa « mộng du cung quăng » mà chàng sáng tác năm xưa, để mừng tượng đến Giáng Hương bây giờ...

Cũng có đêm chàng khảm khúc nhạc tình trên « vọng nguyệt lâu », mà tưởng chừng như nghe giọng nói ru hồn của nàng rót vào tai.

Ai bảo tương tư là khổ ?

Tương tư là giây phút tuyệt diệu nhất trong đời người !

Giờ đây chàng đã biết cái thú vị của tình trai gái. Những tháng ngày dài thương tưởng mộng mơ, say say ngây ngất ...

- Hiền đệ có điều gì lo nghĩ chăng ?

Câu hỏi của Nguyễn Trường Hân đưa Quốc Anh về với thực tại. Chàng cười thật dòn :

- Em chẳng có điều gì lo nghĩ cả ! Em đang sung sướng đó chứ ?

Chàng đang sung sướng trong tình yêu, nhưng Nguyễn Trường Hân lầm tưởng nghĩa đệ đang vui mừng vì đào tạo thẳng cháu thành tài.

Quốc Anh thừa biết nghĩa huynh không hay biết môi tình si giấu kín trong tim chàng, nhưng hiện tại chàng chưa muốn tỏ thật nỗi lòng với một người thứ hai, dù người đó thân thiết như Nguyễn Trường Hân.

Bởi vì tình yêu càng đẹp khi còn giấu kín trong vũ trụ bí mật của hai tâm hồn. Một khi đã phơi bày ra rồi, mọi người đều biết, ví như hai kẻ đã thành hôn, thì nỗi thú vị sẽ mất đi.

Hôm ấy là ngày Quốc Anh uống rượu nhiều nhất. Chàng đang say trong men tình, nên cũng muốn say trong men rượu...

Tối đến Trần gia trang lại tổ chức một đêm thao dợt võ nghệ như thường lệ vào những đêm có trăng.

Đặc biệt đêm nay Hùng Phong sẽ lần lượt đấu kiếm với những tay cao thủ trong trang như Văn nhất, Chương nhị và ngay cả sư phụ Trần Quốc Anh.

Bây giờ ngoài sân không còn bàn tiệc, ngoài một cái bàn nhỏ đặt ở góc sân với vài cái ghế để cho Nguyễn Trường Hân và hai vị nhà nho ngồi chứng dấm, vừa thưởng thức trận đấu kiếm.

Trăng sao trên trời vàng vạc, tỏa xuống trần gian một màu

vàng rực, tạo cho cảnh vật đó đây rạng ngời kỳ ảo...

Hùng Phong trong bộ y phục kỳ mã, hong đeo bảo kiếm, tướng tá hiên ngang, mặt mày tuấn tú, xuất hiện dưới ánh trăng, đẹp như một hoàng tử trong truyện cổ tích.

Nguyễn Trường Hân tay ôm vò rượu, gật gù khen :

- Thăng cháu mới đây đã cao lớn, khí phách hiên ngang. Quả thật anh dũng hơn người !

Trần Quốc Anh đứng bên cạnh nghĩa huynh, nhìn Hùng Phong giao đấu với Văn nhất, đến Chương nhị, vừa hào hùng, vừa đẹp mắt, trong lòng xiết bao mừng rỡ.

Vì là một cuộc đọ kiếm có ý biểu diễn chớ không phải ăn thua, nên hai bên đều nhường nhịn lẫn nhau. Tuy nhiên mọi người đều thấy rõ Hùng Phong thật sung sức, đấu từ người này đến người kia mà sắc mặt vẫn thản nhiên như không.

Đến lượt Quốc Anh ra đọ kiếm với cháu, Hùng Phong không còn vẻ thản nhiên như trước.

Hai bên đấu với nhau đã trăm hiệp mà Hùng Phong vẫn còn chịu đựng trước sự phụ, khiến cho Nguyễn Trường Hân tấm tắc khen mãi. Còn Quốc Anh thăm phục thăng cháu, nên quyết đem các thế bí hiểm ra đánh để xem Hùng Phong chống đỡ thế nào ?

Các thế này không nằm trong các thế kiếm gia truyền và chàng cũng không dạy Hùng Phong, nên cũng muốn xem cháu đối phó thế nào khi gặp địch thủ bên ngoài ?

Điều làm chàng ngạc nhiên không ít là Hùng Phong đã dùng các thế gia truyền phá tan thế kiếm bí hiểm của chàng

không mấy khó khăn.

Lúc ấy mọi người hoan hô vang dội. Quốc Anh dùng cuộc đấu kiếm, dang hai tay ôm cháu xiết mạnh vào lòng như muốn dồn tất cả tình thương trong vòng tay đó.

Hùng Phong sung sướng đến rung rung nước mắt. Quốc Anh vô cùng thoả mãn, nói :

- Từ đây cháu sẽ thay ta cai quản và làm chủ Trần gia trang, vì ta sẽ vắng mặt luôn để sát cánh với nghĩa huynh ta mưu đồ phục quốc.

- Cháu sẽ hết sức cố gắng làm tròn bổn phận.

Nguyễn Trường Hân cười vang :

- Đã thế hai chú cháu nên uống rượu bàn giao.

Quốc Anh kéo cháu ngồi xuống cạnh mình, rồi rót rượu vào một cốc nhỏ, trao cho Hùng Phong nói :

- Nay cháu đã là người lớn, cũng nên uống chút rượu mừng.

Hùng Phong vâng lời, nâng cốc rượu đưa lên miệng hớp từng ngụm nhỏ, nghe trong người hùng hực nóng, ánh mắt ngời lên. Quốc Anh cũng nốc cạn chén rượu trên tay, vừa nói :

- Hôm nay là ngày vui mừng nhất trong đời ta, vì trách nhiệm của gia huynh ta giao, ta đã làm được một phần.

Vương tam tiên sinh là người thâm trầm ít nói, bỗng dung lên tiếng :

- Mấy lần tráng sĩ vắng nhà, công tử cùng tôi chăm lo công việc ở trang rất chu toàn. Công tử quả là một người tháo vát và đảm lược.

Lê tiên sinh tiếp lời :

- Người xưa vẫn thường nói : « Tài năng không đợi tuổi »
Thật đúng lắm !

Hùng Phong cúi mặt không nói năng gì. Nguyễn Trường Hân vụt thở dài :

- Vui trọn đêm nay rồi mai đây chúng ta còn nhiều việc phải làm. À hiền đệ, bao giờ hiền đệ đến Mật khu ?

- Vài hôm nữa.

- Vài hôm nữa ?

Nguyễn Trường Hân lập lại câu trả lời của nghĩa đệ bằng ánh mắt hết sức vui mừng. Tưởng chừng trong đời chàng không có gì làm cho chàng hứng thú hơn. Quốc Anh cười nhẹ :

- Phải ! Em nán lại vài hôm để chăm sóc bệnh tình của Lý Dân và sắp đặt mọi việc giao cho Hùng Phong. Sau đó em xin được dưới trướng của nghĩa huynh để góp phần hy sinh xương máu cho cuộc phục hưng của tổ quốc. Mỗi tháng một lần em sẽ trở về Trần gia trang một vài ngày để xem lại việc điều hành trong trang thời gian em vắng mặt. Em tin Hùng Phong và Vương tam tiên sinh có thể thay em lo vụ tài chánh của hai cơ sở chúng ta.

Wương tam nói :

- Xin tráng sĩ an lòng. Công tử tuy còn trẻ, nhưng tài trí và nhân cách quả thật hơn người. Tôi lo công việc ở trang lâu năm, thế mà đôi khi ứng phó trước sự việc và giải quyết vấn đề còn phải kém công tử.

Quốc Anh nghe Vương tam nói mấy lời, hít một hơi dài khoan khoái vì đứa cháu mồ côi nay đã trưởng thành.

Mắt chàng nhắm lại để mừng tượng hình ảnh của gia huynh và chị dâu ...Tai chàng nghe tiếng binh khí của bọn gia đình dợt võ với nhau, mà tưởng chừng như Trần Khát Chân trở về với đoàn quân chiến thắng.

Chàng mở mắt ra, nói cho mọi người cùng nghe :

- Chúng ta sẽ thắng, vì chúng ta có chính nghĩa ! Bọn Hồ sẽ thua. Chắc chắn chúng sẽ không tồn tại lâu dài !

Một ánh sao trên trời thỉnh linh bay xẹt qua, đồng lúc với lời nguyện của Trần Quốc Anh, khiến cho những tấm lòng ái quốc cùng mang một niềm hy vọng.

* * *